

Parochie 1
 In de pen 6
 Samenleving 8
 Klapstoel 9
 Kerk 10
 Buitenland 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdredeur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Goordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Persdienst Bisdom Antwerpen
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30 (van maandag tot
 woensdagmiddag)
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@
 kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@
 kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 58
 fax 011 28 84 78
 persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Pers- en informatiedienst
 Wollemarkt 15
 2800 Mechelen
 tel. 015 21 65 01
 fax 015 20 94 85
 aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk
 Tinne Van Litsenborg

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigin-
 gen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Selectieve verontwaardiging

„ Er was de afgelopen weken nogal wat te doen over een opiniestuk van Etienne Vermeersch dat in 1979 in *De Morgen* verscheen. Onder de titel *Zijn pedofielen boosdoeners?* schreef de Gentse moraalfilosoof destijds: „Vergeleken met het eerder beperkte belang van het ‘vergrijp’ (pedofilie in zijn gematigde vorm) is de publieke afkeuring en ook de strafrechtelijke betuigeling – zelfs als ze gewenst kan zijn – in elk geval mateloos overtrokken.” Hoewel hij opmerkte dat er daarover nog weinig wetenschappelijk onderzoek bestond, sloot hij de mogelijkheid niet uit dat „bepaalde types van pedofilie zowel moreel als strafrechtelijk vrijuit zouden gaan”. Vermeersch schreef ook dat in vele gevallen geen „decisieve bewijzen zijn voor blijvende schade bij het kind”.

Filip Buekens, die filosofie doceert aan de K.U.Leuven, bond in *De Morgen* van 26 januari de kat de bel aan door dit opiniestuk met de huidige tijdgeest te confronteren. Volgens Buekens ging Vermeersch uit van een utilistisch denken dat niet deugt. Ook al ervaart een kind geen pijn of plezier, dan nog heeft een pedofiel nooit het recht een kind als instrument voor zijn genot te gebruiken. Vermeersch zelf reageerde op zijn bijdrage uit 1979 met „we wisten te weinig”. Hij benadrukte dat hij dwang altijd heeft uitgesloten, maar erkende tegelijk dat er nu – mede door het werk van de commissie-Adriaenssens – veel meer is geweten over de blijvende schade die seksueel misbruik veroorzaakt.

Dat nu heel anders over pedofilie wordt gedacht, is overduidelijk. Toch moeten we die vaststelling nuanceren. Zowat alle publicaties waarin pedofilie destijds werd vergoelijkt, kregen het predicaat ‘omstreden’ mee. Ook Vermeersch’ bijdrage uit 1979, die volgde op een al even controversiële theateropvoering waarin pedofielen met medewerking van minderjarigen seks hadden. Er zijn voorbeelden te over van soortgelijke manifestaties, interviews en publicaties,

maar zeggen dat die een draagvlak boden om pedofilie bespreekbaar te maken, is overtrokken. Ondanks alle onzin die in de nasleep van de seksuele revolutie is verschenen, bestond er nooit enige onduidelijkheid over dat elke beleving van seksualiteit alleen kan op een vrijwillige basis door personen die daarover zelfstandig kunnen beslissen. Kinderen en pubers kunnen dat niet, en dus moet je van hen afblijven.

Het klopt dat pedofilie destijds in sommige progressieve kringen op enig begrip kon rekenen. Maar wie seksueel misbruik tracht te rechtvaardigen door naar de tijdgeest van de jaren 1960 en later te verwijzen, zit fout. Pedofilie en seks met minderjarigen waren nooit oké. Overigens vind ik de huidige tijdgeest veel permissiever dan die van toen. De aandacht voor het relationele is nu volkomen inferieur aan die voor het lichamelijke. Soms lijkt het wel of seks de spil is waar heel onze samenleving om draait. Hoeveel geld gaat niet naar boekjes, shows, potentieverhogende middelen en naar sekstoerisme. Ook op dat vlak gedraagt de maatschappij zich dubbelzinnig: hoe meer de seksindustrie opbrengt, hoe sneller de ethische bezwaren vervallen. Dat we voor pedofilie en seksuele intimiteiten op het werk strenger zijn dan vroeger, heeft alles te maken met het vervagen van de normen de afgelopen twintig jaar: sommigen dachten inderdaad dat alles kon en mocht.

Een en ander leert nog maar eens dat de recente pedofilieschandalen onlosmakelijk met de samenleving zijn verbonden. Leden van de parlementaire onderzoekscommissie naar seksueel misbruik bezondigen zich dan ook aan selectieve verontwaardiging als ze alleen de Kerk viseren – waarmee ik de Kerk hoegenaamd niet vrijpleit. De hypocrisie en de roep om vergelding die Vermeersch in 1979 hekelde, herhalen zich op dit moment klakkeloos. Alleen zijn de roepers anno 2011 van kamp veranderd.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Mieke Van Hecke

KERK & leven, 5 JANUARI 2010

1. De directeur-generaal van het katholiek onderwijs, Mieke Van Hecke, zegt in verband met het ‘vak’ (!) godsdienst, dat het aanbieden van catechese niet de taak van het godsdienstonderwijs is, „aangezien de klas ook kan bestaan uit andersgelovigen en niet-gelovigen”.

Die uitspraak deed mij denken aan een vroegere, gelijkaardige verklaring van de directeur-generaal, volgens dewelke het van weinig respect jegens anders- of niet-gelovigen zou getuigen indien wij onze katholieke godsdienst zouden onderwijzen.

Is dat niet de wereld op zijn kop? Wie zijn kinderen naar een katholieke school stuurt, maar de katholieke identiteit ervan – meer bepaald de katholieke godsdienstles – niet aanvaardt, die heeft toch niet het minste respect voor het katholieke karakter van die school!

Het wordt hoogtij dat het katholiek onderwijs zijn opdracht trouw blijft en opnieuw katholiek wordt door onder meer de katholieke godsdienst, zonder voorbehoud, te onderwijzen.

Zo niet wordt onze succesvolle strijd van destijds tegen de ‘pluralistische school’, die de katholieke school moest vervangen, tenietgedaan.

Steven VAN HAELST, Brussel

2. Voor het godsdienstonderricht moet er dringend een gestructureerd programma worden uitge-

werkt, concentrisch opgebouwd om in te spelen op de leeftijd van de jongeren, maar waarin de geschriften, de symbolen, de filosofische en de morele onderbouw van het christendom worden gehuld. Eerst duiding, dan discussie!

Uiteraard moeten ook andere filosofische en religieuze strekkingen aan bod komen, maar de ondertoon van de lessen moet christelijk blijven, zodat de jongeren, aan het eind van de rit, kunnen beslissen of ze al dan niet het christelijk pad verder willen bewandelen. Aanvaarden dat „klassen kunnen bestaan uit anders- en niet-gelovigen” is geen goed uitgangspunt. Zulke leerlingen hebben in een christelijke school niets te zoeken.

Als dat betekent dat er voortaan minder christelijke scholen zijn, dan moet dat dan maar: terugplooiën op de corebusiness (kernactiviteit), heet dat. Het is ook wenselijk dat de voorbereiding op communie en vormsel weer in de school gebeuren – geïntegreerd in het godsdienstonderricht.

Roland PIRON, Hoeilaart

God en het lijden

KERK & leven, 5 JANUARI 2010

Graag wil ik reageren op uw bijdrage *Vraag het aan Theo* met betrekking tot de vraag waar God te vinden is als mensen lijden.

Ik meen dat het antwoord als volgt kan worden geformuleerd.

God is te vinden in de hulp, verstrekt door de arts of de verpleegkundige aan de lichamelijk lijdende mens. God is te vinden in de hulp, verstrekt door de psycholoog of de psychiater aan de psychisch lijdende mens. God is te vinden in de helpende handen van zo velen die hulp bieden na een verwoestende natuurramp.

Kortom, God is te vinden in elke mens die iedere andere mens op de een of de andere manier nabij is.

Georges VAN DER PUTTEN,

Wichelen

Orgaandonatie

KERK & leven, 12 JANUARI 2010

Met ontroering, maar tegelijk met veel waardering, lezen we in de rubriek *Lezersbrieven* het getuigenis van Wies Podevyn over orgaandonatie. De pijnlijke beslissing nemen om afscheid te nemen van een geliefde zoon en broer, bracht de hele familie vast in een uiterst moeilijke situatie. Voor een buitenstaander is zo iets niet altijd makkelijk te vatten.

Het getuigenis van Wies Podevyn laat ons beslist niet onberoerd. Als ouders van een zoon die de dag vóór Kerstmis 1997 na vele zorgen een niertransplantatie onderging, dragen wij nog steeds het diepe verlangen mee eens onze dankbaarheid te kunnen uiten aan de nabestaanden van alle donors. Orgaandonatie is een schoonmenselijke en levensreddende beslissing die als voorbeeld

van ware naastenliefde moet worden vooropgesteld.

Dirk en Rita DE MULDER-TORCK, Deinze

Onterecht geboren

KERK & leven, 5 JANUARI 2010

In het artikel *Onterecht geboren?* wordt gepleit om *wrong-life*-vorderingen in België onmogelijk te maken. Niemand zou dan nog het recht hebben om een schadevergoeding te eisen, omdat hij/zij geboren is. Toch lijkt me dit een logisch gevolg van een ruime abortuswetgeving die het afbreken van de zwangerschap onder meer toelaat als de foetus een ernstige afwijking vertoont.

De vraag of er zowel aan de ouders of het gehandicapte kind een vergoeding kan worden toegekend, is eigenlijk niet zo relevant. Allebei hebben ze schade geleden en daarvoor is in sommige gevallen een arts of ziekenhuis verantwoordelijk. De keuze voor een abortus is in zulke situatie trouwens heel relatief. Een gehandicapte kind vraagt heel wat van de ouders, terwijl de samenleving via de wet impliciet een subtiel signaal geeft dat zulke kinderen beter niet het levenslicht zien.

Enkel een andere kijk op het kwetsbare en onvolmaakte leven, alsook een aanpassing van de huidige abortuswetgeving kan een mentaliteitswijziging teweegbrengen.

Patrick GARRE, Merelbeke